

ГЛАВА 7.

Мацко и опытитѣ му.

Като излѣзохъ отъ подземеліега на трийдесетъ и шесть, Мацко тръгнъ съ Гырджикъ и вървѣхъ мълчишката до *миниматакя*. А като дойдохъ до завойтъ тамъ надъ миниматакя, Мацко попыта учителя си:

— Да ти кажъ ли, добръ сме ся попытали. Дѣ ще спи свѣтътъ тойзи вечеръ?

— Тамъ, дѣто ще спѣе и азъ.

— Дѣ спишь ты?

— Въ една избѣ на единъ *ханъ*.

— У! чорто! Ам' че мышкытъ?

— Каквы мышкы, бре, не тя е срамъ?

— Ехъ, нека тѣй да е.

Повървѣхъ още, влѣзохъ въ една улицъ, извихъ послѣ на възъ другъ странъ, Гырджикътъ запали единъ фенеръ, минхъ край Венеціанскытъ стълпъ (*кулътъ*) и като слѣзохъ на Галата, почукахъ на портѣтъ на единъ ветхъ камень ханъ.

— Кой е? попыта отъ вѣтрѣ единъ сипкавъ гласъ.

— Гырджикътъ и качурото.

Портытъ ся отвори хъ и ученикътъ съ учителя си влѣзохъ. На дѣното тамъ въ една избѣ Мацко съгледа много таквызъ бѣдны сѣщества, които бѣхъ налѣгали наредъ, едни на рогоскѣтъ само, други на нѣкаквы си вълнены постелкы и завиты съ нечисты и дрипавы завивкы.

— Като *сърделы*, рече Мацко. Дѣ ще легнемъ?

Тука до тѣхъ; отговори Гырджикътъ.

— Страхъ мя е, брате, отъ мышкытъ.

— Ты си будала.

— Ще мя изядѣтъ нѣкой кракъ, бе!

— Не тя е срамъ да говоришь така?